

'HET IDEE VAN EMMA ZONDER VADER GRIJPT ME NAAR DE KEEL'

Hoe is het als je man voor langere tijd naar een risicovol land vertrekt? Eva Buis-van der Pol kan erover meepraten. Haar man Gerard is sergeant hondenbeveiliging bij de Luchtmacht. Hij werd uitgezonden naar Mali en liet Eva en hun toen vijf maanden oude baby achter.

door Merel Brons | fotografie Louise Honée

"Laatst zat ik koffie te drinken bij mijn burens, toen ik van Gerard een bericht kreeg dat er een 'incident' was op het kamp. Ik moest even slikken: wat zou er aan de hand zijn? Hij was toch wel veilig? Maar meer vertellen kon en mocht hij niet. Mijn burens verbaasden zich er over dat ik zo rustig bleef, ik ging gewoon door met mijn dagelijkse dingen en deed met onze dochter Emma de boodschappen. Maar ondertussen keek ik vaak op mijn telefoon of Gerard niet nog iets had gestuurd. Na een paar uur kreeg ik het verlossende

bericht: het incident was met een sissie afgelopen. Ik slaakte een diepe zucht van opluchting."

Gerard is een van de militairen die namens de VN is uitgezonden naar Mali. Een risicovolle missie om de burgeroorlog tussen islamitische, nationalistische rebellen groepen en de regering te helpen stoppen. Hij is verantwoordelijk voor de beveiliging in het kamp en hoewel Eva niet stond te springen bij het nieuws dat hij zou gaan, wist ze vanaf het allereerste ➤

'VIA COLLEGA'S VAN GERARD HOOR IK DAT IK HET ER GOED VAN AFBRENG. ANDERE VROUWEN HANGEN GEREGLD HUILEND AAN DE TELEFOON'

moment dat ze hem ontmoette dat de kans groot was dat het ooit zou gebeuren. Gerard is zo iemand die de wereld graag een beetje beter wil maken. Die gaat glunderen als hij praat over de zeven missies die hij hiervoor al heeft gedaan. "Toen hij op missie was in Afghanistan, deelde hij brood en water uit aan de plaatselijke bevolking. De zielsgelukkige, dankbare blikken van de kinderen daar, zijn voor hem de reden om dit werk te doen. Ik bewonder zijn idealisme. Het is echt een van de dingen die ik zo leuk aan hem vind. Uiteindelijk werd hij eerder uitgezonden dan ik had verwacht. Zeven maanden zwanger was ik, toen ik de eerste nieuwsberichten zag over een eventuele missie naar Mali. Ik vroeg meteen: 'Ga jij ook mee, denk je?' Hij wist het niet, maar een paar dagen later werd het al duidelijk. Hij zou ook meegaan op de uitzending.

Drie weken daarvoor was ik uitgerekend. Even moest ik slikken, want ik zou dan nog maar nauwelijks bevallen zijn. En ook die eerste weken met zo'n heel kleintje leken me pittig, alleen. Maar ik vind: wie A zegt, moet ook B zeggen. Ik weet dat het zijn beroep is, dat hij daar goed mee verdient en dat zo'n uitzending er gewoon bij hoort."

Tegen de uitgerekende datum begonnen de zenuwen bij Eva toch toe te nemen. Maar een paar dagen later hoorden ze dat de missie was uitgesteld, in elk geval met drie weken. Een grote opluchting. Een dag na de bevalling zijn ze getrouwd. Kort en krachtig, op maandagochtend. "Dan was alles, zoals het huis en de erkenning

van Emma, tenminste goed geregeld. Toch wel met in het achterhoofd: voor het geval dat." Al denkt Eva daar het liefst niet al te veel over na. Ze kent de verhalen van Gerard over eerdere missies. Dat collega-militairen van Gerard zijn gesneuveld en dat hij toen een kist moest dragen. Eva: "Toen Gerard me daar in het begin van onze relatie over vertelde, vond ik dat enorm confronterend, maar ik weet ook dat dit bij zijn werk hoort. Er is ook een boekwerk dat hij voor Defensie heeft moeten maken, waarin zijn wensen staan, mocht hij komen te overlijden. Het is een dik

boek, dat ik niet wil lezen, maar ik weet dat daarin staat dat hij begraven wil worden en dat zijn spullen naar zijn naasten gaan. Dat zijn dingen waar ik liever niet al te veel bij stilsta."

Uiteindelijk was het pas vijf maanden later zover dat Eva afscheid moest nemen van Gerard. "Daar stond ik dan: Emma op mijn arm, tussen alle andere soldaten en hun gezinnen op het militaire vliegveld in Eindhoven. De emotie was voelbaar, iedereen vond het afscheid nemen pittig. Ook Emma werd er onrustig van en begon te huilen. Ik kon gelukkig mijn tranen wel bedwingen, dat wilde ik ook graag, want ik wilde dat Gerard met een gerust hart weg zou gaan. Maar toen ik zag dat hij met waterige ogen naar Emma keek, kreeg ik ook een brok in mijn keel. Ik zei: 'Ik zorg ervoor dat alles thuis goed blijft gaan, dat beloof ik.' We gaven elkaar een kus en daar ging hij. Vanaf dat moment voelde ik me eigenlijk heel sterk. Ik ging wel even laten zien dat ik het thuis allemaal goed kan regelen." En dat lukt Eva eigenlijk best. Natuurlijk is het soms zwaar. Maar dagelijks heeft ze contact met Gerard; een enorm pluspunt in vergelijking met een paar jaar geleden, toen er nauwelijks internet was, je elkaar niet kon mailen, WhatsAppen of Skypen. Bellen kon maximaal één keer per week. Dat is nu wel anders. Eva belt wanneer ze daar zin in heeft, maar ze hebben voornamelijk contact via WhatsApp. Fijn, want zo weet ze precies wat er daar speelt, maar kan ze hem ook

vertellen hoe het thuis met haar gaat. "Ik stuur hem ook regelmatig filmpjes van Emma, waardoor hij goed op de hoogte is van haar vorderingen. Al heeft zulk nauw contact ook wel een nadeel. Als hij namelijk een paar uur niet reageert, schiet je meteen in de stress. Zoals op die dag na het 'incident' op het kamp. We hadden 's ochtends rond acht uur nog een kort gesprek over koetjes en kalfjes gehad: 'Hoe was jouw nacht? Heb je lekker geslapen?' Later wilde ik hem nog iets vragen, maar viel de verbinding weg. In eerste instantie dacht ik dat hij druk was of lag te rusten. Ik stuurde: 'Joehoe' en: 'Ben je druk?' Maar de hele dag kreeg ik totaal geen respons meer. Even dacht ik: als Defensie maar niet zo belt om te zeggen dat er iets is gebeurd. Ik hield mijn telefoon de hele dag dicht bij me en checkte steeds of ik niet een trilletje of geluidje had gemist. Om half één 's nachts kreeg ik eindelijk een berichtje dat hij niet in de gaten had gehad dat zijn beltgoed op was. Hij was druk bezig geweest met werk op het kamp en had geen idee dat ik thuis in spanning zijn bericht afwachtte.

Op dat soort momenten besef je ineens dat hij niet zomaar in het buitenland zit. Als Gerard belt, houd ik ook direct even de hoorn aan Emma's oor. Dat gaat eigenlijk onbewust, maar wel met de achterliggende gedachte dat ik wil dat ze weet wie haar papa is, mocht er toch iets misgaan. Verder probeer ik er maar niet al te veel aan te denken. Dan maak je jezelf gek. Het idee dat Emma dan zonder vader zou moeten opgroeien, grijpt me letterlijk naar de keel."

Maar ergens is het ook wel goed voor Eva. Deze periode alleen. "Het is bij ons zo snel gegaan: binnen twee jaar woonden we samen, kregen we een dochter en ging Gerard weg. Ik heb nooit echt een moment rustig van een afstand naar onze relatie kunnen kijken en daar krijg ik nu wel de kans voor. Ik ben ook wel tot een verhelderend inzicht gekomen: zo is Gerard meestal degene die thuis alles regelt. Als ik een keer een brief krijg van de Belastingdienst waarvan ik niet direct weet wat ik ermee moet, hangt hij een minuut later voor me aan de telefoon. En zo zijn er in het dagelijkse leven meer dingen die hij mij uit handen neemt. Ik vind dat fijn, maar toen hij wegging, dacht ik even: kan ik het allemaal nog wel zelf? Als hij straks terugkomt, is dit een punt waaraan ik met hem wil werken. Ik wil niet te afhankelijk van hem zijn en hem laten zien dat ik best mijn eigen boontjes kan doppen. Verder zijn we nu nog verliefder geworden. Dat komt omdat hij mij nog steeds laat weten dat ik er mag zijn. Na de bevalling van Emma, zat ik even niet lekker in mijn vel. Ik voelde me nog te dik, onaantrekkelijk en

saai. Gerard heeft vanuit Mali een heel verrassingsplan voor me verzonnen om me het goede gevoel weer terug te geven. Hij gaf me allerlei opdrachten die ik moest uitvoeren en waar ik bewijs van moest laten zien. Als ik alle opdrachten had vervuld, kreeg ik een cadeau. Ik voelde me enorm verwend toen er een groot pakket werd bezorgd met daarin een fles van mijn lievelingsparfum en een mooi nachthemdje.

Via collega's van Gerard hoor ik dat ik het er goed van afbreng in de maanden dat hij weg is. Andere vrouwen hebben daar vaak veel meer moeite mee en hangen regelmatig huilend aan de telefoon. Dat heb ik niet, al mis ik hem natuurlijk wel. Ik kan niet wachten tot hij weer bij ons is. Dan is ons gezin weer compleet. Er zijn momenten dat ik hem echt enorm mis, zoals bij verjaardagen of de familiedag, laatst. Ik vind het gewoon veel leuker als hij er ook bij is. Vooral het napraten in de auto, op de terugweg. Maar ook heeft hij momenten van Emma moeten missen, zoals de eerste keer dat ze zichzelf omrolde of de eerste keer dat ze papa zei. Gerard weet nu al dat hij waarschijnlijk volgend jaar zomer weer op uitzending moet. Hij zegt dat hij niet wil en liever bij ons blijft. Ik zie dat anders: het hoort bij zijn baan, hij moet gewoon gaan. En van de tijd die we wel samen zijn, maken we gewoon tien keer zo hard *quality time*." 🗨

'ALS GERARD BELT, HOUD IK OOK EVEN DE HOORN AAN EMMA'S OOR. IK WIL DAT ZE WEET WIE HAAR PAPA IS, MOCHT ER TOCH IETS MISGAAN'

